

EMILY HENRY

*Rakkautta
rivien välissä*

suomentanut

Taina Wallin

Karisto
Hämeenlinna

Englanninkielinen alkuteos *Book Lovers*
Copyright © 2022 by Emily Henry
Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,
Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46202-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Noosha, *tätä* kirjaa ei ole omistettu sinulle.
Tiedän jo, minkä kirjan omistan sinulle,
joten sinun pitää nyt vain odottaa.

Amanda, Dache', Danielle, Jessica ja Taylor:
tämä kirja on omistettu teille, koska ilman teitä
sitä ei olisi olemassa. Kiitos, kiitos, kiitos. Ja jos tämä
kirja jotenkin olisi olemassa ilman teitä,
kukaan ei haluaisi lukea sitä.

PROLOGI

KUN KIRJAT OVAT elämän tärkein asia – tai, kuten minun tapauksessani, työ – kehittyy aika taitavaksi arvaamaan, mihin suuntaan tarina on kehkeytymässä. Kielikuvat, arkkityypit ja tavallisimmat juonenkäänteet alkavat järjestyä aivoissa katalogiksi lajityypin ja luokan mukaan.

Murhaaja on uhrin aviomies.

Nörttimimme kokee muodonmuutoksen: ilman silmälasejaan hän on hullun kuuma.

Poika saa tytön – tai se toinen tyttö saa.

Joku selostaa monimutkaista tieteellistä käsitettä, ja joku toinen sanoo: ”Öö, saisinko saman suomeksi?”

Yksityiskohdat voivat vaihdella kirjasta toiseen, mutta oikeasti: ei mitään uutta auringon alla.

Otetaan nyt vaikkapa tämä ”rakkautta pikkukaupungissa”-tarina.

Tarina, jossa kyyninen bisnesmaailman pukutyypin New Yorkista tai Los Angelesista joutuu työkomennukselle Takametsien Pikkukaupunkiin tehtävänänsä esimerkiksi ajaa pieni, saman suvun omistuksessa ties kuinka kauan ollut joulukuusitila konkurssiin sieluttoman suuryrityksen tieltä.

Mutta, kun edellä mainittu Suurkaupungin tyyppi on Pikkukaupungissa, homma ei sujukaan suunnitelmien mukaan, mikä johtuu *tietenkin* siitä, että joulukuusitilan – tai leipomom tai mitä pienyritystä tuhoamaan sankari sitten onkaan lähetetty

– omistaja ja pyörittäjä on joku älyttömän puoleensavetävä henkilö, joka sattuu *tietenkin* olemaan sopivasti vapaa liehiteltäväksi.

Sankarilla puolestaan on suurkaupungissa sitoumuksensa: häikäilemätön tyttöystävä, joka hoputtaa miestä tekemään sen, mitä tämä on lähtenyt tekemään, ja syöksemään siinä sivussa ihmisiä perikatoon vastineeksi mahtavasta ylennyksestä. Tyttöystävä soittelee hänelle, keskeyttää hänet tämän tästä ja äyskii sydämettömiä ohjeitaan Peloton-kuntopyöränsä satulasta.

Tyttöystävän pahuus on päivänselvää, koska hänen tukkansa on luonnottoman vaalea ja se on kammattu sileästi taaksepäin kuin Sharon Stonella *Basic Instinctissä*, ja sitä paitsi hän inhoaa joulukoristeita.

Kun sankari viettää enemmän aikaa hurmaavan leipurin/ompelijattaren/joulukuusifarmi...-henkilön kanssa, hänen elämänsä prioriteetit menevät uusiksi. Elämän todellinen merkitys valkenee hänelle!

Hän palaa kotiin kunnollisen naisen rakkauden muuttamana. Kotona hän pyytää jääkuningatar-tyttöystävänsä lähtemään kävelyille kanssaan. Tyttöystävä katsoo häntä suu auki ja sanoo jotakin sen tapaista kuin ”Mitä? Nämä ovat *Manolo!*”

Saat nähdä, että se on hauskaa, sankari sanoo tyttöystävälle. *Voisimme katsoa yhdessä vaikka tähtitaivasta.*

Tyttöystävä tiuskaisee: *Pitäisihän sinun tietää, etten voi nyt katsoa ylöspäin! Kävin juuri ottamassa Botoxia!*

Silloin sankari oivaltaa: hän ei voi palata entiseen elämäänsä. Hän ei halua! Hän tekee lopun kalseasta, epätydyttävästä suhteestaan ja kosii uutta rakastaan. (Mihin kukaan seurustelua tarvitsee?)

Tässä kohdassa lukija huomaa kirkuvansa kirjalle: *Ethän sinä edes tunne sitä naista! Mikä hänen toinen etunimensä on, ääliö?* Toiselta puolelta huonetta lukijan sisko, Libby, hyssyttelee häntä ja heittää popcornia hänen päähänsä nostamatta katsettaan omasta kurttukantisesta kirjaston kirjastaan.

Ja sen vuoksi olen myöhässä lounastapaamisestani.

Koska tuo on minun elämäni. Kertomus, joka määrittää päiväni. Arkkityyppi, johon henkilökohtaiset ominaisuuteni vain on lisätty.

Suurkaupunkityyppi olen minä. En se tyyppi, joka tapaa kuuman farmarin, vaan se toinen.

Kireä kirjallisuusagentti, joka käy manikyöryssä ja lukee käsikirjoituksia Peloton-kuntopyöränsä satulassa seesteisen rantanäkymänäytönsäästäjän seilatessa huomiotta jääden hänen tietokoneensa näytöllä.

Olen tyyppi, joka lempataan.

Olen lukenut tämän tarinan ja elänyt sen riittävän monta kertaa tietääkseni, että se on toteutumassa taas, juuri nyt, kun pujottelen puhelin korvallani keskustan laitamilla myöhäisen iltapäivän jalankulkuliikenteessä.

Hän ei ole sanonut sitä vielä, mutta niskakarvani ovat nousemassa pystyyn, kuilu repeämässä sisuksiini, kun hän ohjailee keskustelua kohti sarjakuvatyylistä pudotusta kallion reunalta rotkoon.

Grantin oli tarkoitus viipyä Texasissa vain kaksi viikkoa, riittävän kauan saadakseen varmistettua sopimuksen San Antonion liepeillä sijaitsevan boutique-hotellin sekä sitä havittelevan työnantajansa välillä. Koska olin kokenut jo kaksi työmatkan jälkeistä suhteen kariutumista, reagoin uutiseen Grantin työmatkasta kuin hän olisi ilmoittanut liittyneensä laivastoon ja lähtevänsä seuraavana aamuna merille.

Libby koetti saada minut uskomaan, että ylireagoin, mutta en yllättynyt, kun Grant jätti väliin jokailtaisen puhelumme kolmena iltana peräkkäin ja lopetti kaksi muuta puhelua lyhyeen. Tiesin, miten tämä päättyisi.

Niinpä, kolme päivää sitten, vain muutama tunti ennen hänen paluulentoaan, se tapahtui.

Force majeure puuttui peliin ja pakotti hänet jäämään San Antonioon pidemmäksi aikaa kuin oli suunniteltu. Hänen umpisuolensa puhkesi.

Periaatteessa olisin voinut varata lennon saman tien ja mennä hänen luokseen sairaalaan. Olin kuitenkin lyönyt juuri lukkoon aivan mahtavan sopimuksen ja minun täytyi pysyä vakaana langattoman verkon äärellä korva kiinni puhelimessa. Asiakkaani luotti minuun. Tämä oli hänen elämänsä tilaisuus. Sitä paitsi Grant huomautti, että umpilisäkkeen poisto oli rutiinitoimenpide. Tarkka sitaatti hänen sanoistaan: ”Se on pikkujuttu.”

Niin minä jäin kotiin ja syvällä sisimmässäni tiesin, että luovutin Grantin pikkukaupunkiromansseja ohjailevien jumalten huomaan ja annoin niiden tehdä, mitä ne parhaiten osaavat.

Nyt, kolme päivää myöhemmin, kun etenen käytännöllisesti katsoen kuin sprintteri lounastapaamiseen Good Luck -korkka-reissani puristaen puhelinta rystyset valkoisina, viimeistä naukaa parisuhteeni arkkuun upottavien vasaraniskujen jälkikaiku säri-see lävitsemi Grantin äänen muodossa.

”Voisitko toistaa.” Tarkoitukseni oli esittää kysymys, mutta sanat tulevat suustani komentona.

Grant huokaisee. ”En tule takaisin, Nora. Tilanne on muuttunut minun kannaltani kuluneen viikon aikana.” Hän nauraa hyrähtää. ”Minä olen muuttunut.”

Tunnen jysähdyksen kylmässä suurkaupunki-ihmisen sydämessäni. ”Onko hän leipuri?” kysyn.

Grant on tovin hiljaa, ennen kuin kysyy: ”Mitä?”

”Onko hän *leipuri*?” kysyn ikään kuin sellaista olisi täysin järkeenkäypää kysyä heti ensimmäiseksi, kun joutuu poikaystävänsä lemppaamaksi puhelimessa. ”Nainen, jonka takia jätät minut.”

Pienen hiljaisuuden jälkeen Grant antaa periksi. ”Hän on hotellin omistavan pariskunnan tytär. He päättivät, etteivät myy. Minä jään tänne ja autan heitä pyörittämään hotellia.”

En voi sille mitään: ratkean nauramaan. Niin minä aina olen reagoinut huonoihin uutisiin. Sen takia minä luultavasti olen saanut Pahattaren roolin omassa elämässäni, mutta mitä

minun sitten pitäisi tehdä? Valahtaa kyynelehtiväksi lätäköksi tälle täyteen ahdetulle jalkakäytävälle? Mitä hyötyä siitä olisi?

Pysähdyn ravintolan eteen ja hieron kevyesti silmiäni. ”Selvyyden vuoksi”, sanon. ”Aiot luopua hienosta urastasi, upeasta asunnostasi *ja minusta*, ja muuttaa Texasiin. Ollaksesi yhdessä ihmisen kanssa, jonka uraa kuvaa parhaiten ilmaus *hotellin omistavan pariskunnan tytär*?”

”Elämässä on tärkeämpiäkin asioita kuin raha ja hieno ura, Nora”, Grant sähähtää.

Se saa minut taas nauramaan. ”En todellakaan tiedä, kuvitteletko oikeasti, että olet vakavissasi.”

Grant on miljardöörihotellimogulin poika. ”Syntyi kultalusikka suussa” on hänen kohdallaan niin lievä ilmaus, ettei ole tottakaan. Hänen kotonaan vessapaperikin oli luultavasti koristeltu lehtikullalla.

Grantille kandin tutkinto oli pelkkä muodollisuus. Työharjoittelut olivat pelkkä muodollisuus. Se, että hän puki *housut* jalkaansa, oli pelkkä perhanan muodollisuus! Hän sai työpaikkansa ainoastaan sukulaisuussuhteen ansiosta.

Ja juuri siksi hänen edellinen kommenttinsa on niin lapsellinen, kuvaannollisesti ja kirjaimellisesti. Lapsikin sen tajuaisi – jopa hotellimogulin lapsi.

Sanoin mitä ilmeisimmin edellisen ääneen, sillä Grant tin-kää: ”Mitä tuo oli tarkoittavanaan?”

Tiirailen ravintolan ikkunasta sisään, katson sitten kelloa puhelimen näytöltä. Olen myöhässä – en ole *ikinä* myöhässä. Tähän ensivaikutelmaan en ollut tähdännyt.

”Grant, olet kolmekymmentäneljävuotias perijä. Suurimmalle osalle meistä työmme on suoraan sidoksissa siihen, että pystymme ostamaan ruokaa.”

”Juuri niin”, Grant sanoo. ”Juuri tuosta katsantokannasta olen saanut tarpeekseni. Sinä suhtaudut toisinaan asioihin tosi kylmästi, Nora. Chastity ja minä haluamme –”

En tee sitä tahallani – tarkoitukseni ei ole piikitellä – kun raakun naisen nimen ilmoille. Minulle vain käy niin, että kun tapahtuu jotakin, mikä on älyttömän huvittavaa mutta samalla kamalaa, minä irtaannun ruumiistani. Seuraan tapahtumia itseni ulkopuolelta ja ajattelen: *Ihanko totta? Näinkö universumi päätti tehdä? Vähän turbankin sattuvaa, eikö?*

Jos naisen nimeen on uskominen, universumi päätti johdattaa poikaystäväni *siveyden* syliin – naisen, jonka nimi tarkoittaa kykyä säilyttää immenkalvo koskemattomana. Se on hassua.

Grant puhisee langan toisessa päässä. ”Ne ihmiset ovat hyviä ihmisiä. He ovat maan suola. Sellainen minäkin haluan olla. Nora hei, älä viitsi esittää järkyttynyttä –”

”Kukahhan tässä esittää?”

”Et ole koskaan tarvinnut minua –”

”En tietenkään tarvitse!” Olen tehnyt paljon töitä rakentaakseni elämän, joka on kokonaan minun, josta kukaan toinen ei voi tulla kiskaisemaan tulppaa irti ja saada minua huuhtoutumaan johonkin kosmiseen viemäriin.

”Et ole koskaan edes yöpynyt minun luonani –”, Grant sanoo.

”Minun patjani on objektiivisesti katsottuna parempi!” Tein yhdeksän ja puoli kuukautta tutkimusta, ennen kuin ostin sen. Samalla periaatteella minä totta kai enimmäkseen deittailenkin, ja silti päädyn tähän tilanteeseen.

”– niin että älä viitsi teeskennellä, että sydämesi on särkynyt”, Grant sanoo. ”En ole varma, onko sydämesi ylipäätään *mahdollista* särkyä.”

Taaskaan en voi muuta kuin nauraa.

Sillä tämän asian suhteen Grant on väärässä. On nimittäin niin, että kun sydän on kertaalleen lyöty *oikeasti* pirstaleiksi, tällainen puhelu ei tunnu missään. Pieni vihlaisu sydämessä, ehkä sivuääni, mutta ei todellakaan mikään murtuma.

Grant on nyt vauhdissa: ”En ole koskaan nähnyt sinun edes itkevän.”

Eipä kestä, tekisi mieleni sanoa. Kuinkahan monta kertaa äiti kertoi meille nauraen kyynelten läpi, että hänen viimeisin poikaystävänsä oli moittinut häntä liian tunteelliseksi?

Sehän se juuri on niin hankalaa naisena olemisessa. Teitpä mitä tahansa, aina menee väärin. Näytä estoitta tunteesi, niin olet hysteerinen. Pidä ne piilossa, jotta poikaystäväsi ei tarvitse välittää niistä, niin olet sydämetön muija.

”Kuule, Grant, minun pitää lopettaa”, sanon.

”Niinpä tietysti”, Grant vastaa.

Ilmeisesti se, että pidän kiinni aiemmin sovitusta sitoumuksesta, on vain lisätodiste siitä, että olen frigidi, häijy robotti, joka nukkuu sadan dollarin seteleiden ja hiomattomien timanttien peittämällä sängyllä. (Kun nukkuisinkin.)

Lopetan puhelun hyvästelemättä ja asetun seisomaan ravintolan markiisiin alle. Hengitän rauhallisesti sisään ja jään odottamaan mahdollisia kyyneleitä. Niitä ei tule. Ei niitä koskaan tule. Se sopii minulle ihan hyvin.

Minulla on työ hoidettavanani, ja toisin kuin Grant, aion hoitaa sen, niin itseni kuin Kirjallisuusagenttuuri Nguyenin koko porukan vuoksi.

Silotan hiukseni, suoristan ryhtini ja astun sisään ilmastoiminnan käydessä päälle ja raapiessa käsivarsieni ihon kananlihalle.

On jo myöhäistä lounasajaksi, joten väkeä ei ole paljon. Bongaan Charlie Lastran ravintolasalin takaosasta. Hänellä on yllään pelkkää mustaa kuin kustannusmaailman omalla suurkaupunkivampyyrillä ikään.

Emme ole koskaan tavanneet kasvokkain, mutta luin uudelleen *Publishers Weeklyn* tiedotteen Lastran ylennyksestä Wharton House Booksin kustannustoimittajaksi ja painoin hänen valokuvansa mieleeni: tuikeat tummat kulmat, vaaleanruskeat silmät, pieni uurre leuassa täyteläisten huulten alapuolella. Toisessa poskessa hänellä on sentyyppinen tumma luomi, jota epäilemättä pidettäisiin kauneuspilkkuna, jos hän olisi nainen.

Hänen kasvojaan voisi kuvata poikamaisiksi, ja jollei hänen mustassa tukassaan olisi kauttaaltaan harmaata ja jollei hän näyttäisi niin väsyneeltä, hänen ei uskoisi olevan iältään paljonkaan yli kolmenkymmenenviiden.

Lisäksi hän mulkoilee. Ja näyttää nyrpeältä. Hän mulkoilee nyrpeänä. Nyrpyilee. Mulkeana.

Hän vilkaisee kelloaan.

Se ei tiedä hyvää. Juuri ennen kuin lähdin toimistolta, pomoni Amy varoitti minua, että Charlie on kuuluisa kärsimättömyydestään. En kuitenkaan ollut huolissani. Olen aina ajoissa paikalla.

Paitsi silloin, kun minut jätetään puhelimesta. Silloin olen näköjään kuusi ja puoli minuuttia myöhässä.

”Hei!” Ojennan lähestyessäni kättäni hänen ravistettavakseen. ”Nora Stephens. Todella mukava tavata vihdoinkin sinut kasvotusten.”

Hän nousee seisomaan niin, että tuolinjalat kirskahtavat lattiaan. Hänen mustat vaatteensa, tummat piirteensä ja käyttäytymisensä ylipäättään saavat huoneen tuntumaan lähinnä mustalta aukolta, joka imee ympäriltään kaiken valon ja nielaisee kaiken, mitä siellä on.

Useimmille mustat vaatteet ovat tyylinä eräänlaista vaivatonta ammattimaisuutta, mutta Charlie saa mustaan pukeutumisen näyttämään Tietoiselta valinnalta isolla T:llä, ja hänen rennon merinovillapaitansa, suorien housujensa ja broguekenkiensä yhdistelmä luo vaikutelman julkisuuden henkilöstä, jonka paparazzi on saanut kadulla kameransa tähtäimeen. Tajuan laskeskeleväni, montako Yhdysvaltain dollaria hänellä on kiinni vaatteissaan. Libby kutsuu tapaani ”huolestuttavaksi keskiluokkaiseksi seuraleikiksi”, mutta oikeasti kyse on vain siitä, että rakastan kaikkea kaunista, ja teen usein ikkunaostoksia netissä rauhoittaakseni itseäni stressaavan päivän jälkeen.

Charlien asun sijoittaisin jonnekin kahdeksansadan ja

tonnin välille. Totta puhuen se on samalla vaihteluvälillä kuin omakin asuni, tosin kenkiä lukuun ottamatta olen ostanut kaikki vaatteeni käytettyinä.

Charlie tarkastelee ojennettua kättäni kaksi erittäin pitkää sekuntia, ennen kuin tarttuu siihen. ”Olet myöhässä.” Hän istuu alas vaivautumatta kohtaamaan katsettani.

Onko olemassa mitään pahempaa kuin mies, joka kuvittelee, etteivät häntä koske yhteiskunnan sosiaaliset säännöt vain siksi, että hän sattui syntymälahjana saamaan kohtuuhyvännäköisen ulkomuodon ja paksun lompakon? Grant ylitti jo omahyväisten ääliöiden sietorajani tämän päivän osalta. Kirjailijani vuoksi minun on kuitenkin osallistuttava tähän peliin.

”Tiedän”, sanon. Hymyilen aurinkoisen anteeksipyytävästi pyytämättä varsinaisesti anteeksi. ”Kiitos, että odotit. Metro pysähtyi asemien välille. Tiedäthän sinä, millaista se on.”

Hän kohottaa katseensa ja katsoo minua silmiin. Hänen silmänsä näyttävät nyt tummemmilta, niin tummilta, etten ole varma, onko pupillien ympärillä iiriksiä ollenkaan. Hänen ilmeensä kertoo, että hän *ei* tiedä, millaista se on, siis että metrot pysähtyvät asemien välille niin arkisista kuin toisinaan karmeistakin syistä.

Hän ei arvatenkaan kulje metrolla.

Arvatenkin hän kulkee kaikkialle kiiltävänmustalla limusiinilla tai 1700-luvun lopun romanttisilla vaunuilla, joita vetää Clydesdalenhevosten valjakko.

Heitän bleiserin yltäni (kalanruotokuvioinen, Isabel Marantin) ja istuudun Charlieta vastapäätä. ”Oletko jo tilannut?” kysyn.

”En”, hän sanoo. Ei mitään muuta.

Toiveikkuuteni laskee edelleen.

Sovimme tämän tutustumislounaan ajankohdan jo monta viikkoa sitten. Viime perjantaina lähetin kuitenkin Charlielle uuden käsikirjoituksen Dusty Fieldingiltä, joka on vanhimpia

asiakkaitani. Nyt alan epäillä, kannattaako minun altistaa kirjailijaani tälle miehelle.

Otan pöydältä ruokalistan. ”Tämän paikan vuohenjuusto-salaatti on uskomattoman hyvää.”

Charlie panee ruokalistansa pois ja katsoo minua. ”Ennen kuin etenemme tästä”, hän sanoo syvällä, luontaisesti käheällä äänellä paksuja mustia kulmakarvojaan kurtistaen, ”minun on paras kertoa, että Fieldingin uusi kirja on mielestäni lukukelvoton.”

Leukani lokahtaa. En oikein tiedä, mitä sanoa. En ensinnäkään ollut aikonut ottaa kirjaa puheeksi ollenkaan. Jos Charlie kerran ei ollut kirjasta kiinnostunut, hän olisi voinut kertoa asiasta sähköpostitse. Ja käyttämättä sanaa *lukukelvoton*.

Mutta kuka tahansa säälinen ihminen olisi odottanut, että tarjoilija saa tuotua edes leipää pöytään, ennen kuin alkaa ladella loukkauksia.

Suljen ruokalistani ja ristin kädet eteeni pöydälle. ”Minusta se on Dustyn kirjoista tähän mennessä paras.”

Dustylta on tätä ennen julkaistu kolme romaania, kaikki fantastisia kirjoja, vaikka mikään niistä ei myynytäkään kovin hyvin. Hänen aikaisempi kustantajansa ei ollut halukas satsaamaan häneen enää, joten hän on taas aaltojen heiteltävänä, etsimässä uutta kotia seuraavalle romaanilleen.

Ja okei, vaikka hänen uusimpansa ei ehkä olekaan *minun* suosikkini hänen kirjoistaan, siinä on suunnattomasti kaupallista potentiaalia. Tiedän, mitä tästä kirjasta voi tulla, kun sopiva kustannustoimittaja löytyy.

Charlie nojautuu taaksepäin tuolillaan. Hänen kiinteän katseensa tarkkaavuus saa selkäpiini kihelmöimään. Tuntuu siltä kuin hän näkisi suoraan lävitseni, kohteliaisuuden kiiltävän pinnan alla lymyäviin säröille lyötyihin reunoihin. Hänen katseensa viestittää: *Pyyhi tuo jähmettynyt hymy kasvoiltasi. Et sinä noin mukava ihminen ole.*

Charlie kääntää vesilasiaan pöydällä. ”Fieldingin paras kirja on *Pienten asioiden suuruus*”, hän sanoo ikään kuin kolmen sekunnin katseyhteys olisi ollut hänelle riittävän pitkä aika lukea kätketyt ajatukseni ja käsittää puhuvansa meidän molempien puolesta.

Suoraan sanottuna *Pienet asiat* oli viime vuosikymmenen suosikkikirjojani. Se ei silti tee tästä kirjasta tyhjämpäpäiväistä.

Sanon: ”Tämä kirja on joka suhteessa yhtä hyvä. Se on vain erilainen – ei ehkä yhtä hillitty, mutta se vain tuo kirjaan elokuvallista imua.”

”Ei yhtä hillitty?” Charlie siristää silmiään. Kaikeksi onneksi kullanuskea sävy on hiipinyt takaisin hänen silmiinsä, joten hänen katseensa ei tunnu aivan niin paljon siltä kuin se voisi minä hetkenä hyvänsä polttaa minuun reikiä. ”Yhtä hyvin voisi sanoa, että Charles Manson oli elämäntapaguru. Se saattaa olla totta mutta on epäolennaista. Kirjassa on sellainen fiilis kuin sen tekijä olisi katsonut Sarah McLachlanin eläinräkkäyksen vastaista mainosta ja ajatellut: *Entä jos kaikki ne koiranpennut kuolisivatkin kameroiden edessä?*”

Suustani karkaa ärtynyt naurahdus. ”Hyvä on. Se ei ollut sinun makuusi. Saattaisi kuitenkin olla hyödyllistä”, puhisen, ”jos kertoisit, oliko kirjassa jotakin, mistä oikeasti *pidit*. Sitten tietäisin, minkä tyyppistä matskua minun kannattaa lähettää sinulle tulevaisuudessa.”

Valehtelija, aivoni sanovat. *Et sinä lähetä hänelle enää kirjoja.*

Valehtelija, sanovat Charljen levottomuutta herättävät, pöhlön silmiä muistuttavat silmät. *Et sinä lähetä minulle enää kirjoja.*

Tämä lounas – tämä potentiaalinen työtoveruus – meni täysin päin honkia.

Charlie ei halua tehdä töitä kanssani, enkä minä halua tehdä töitä hänen kanssaan, mutta oletettavasti hän ei ole kokonaan heittänyt yhteiskunnan sosiaalisia sääntöjä yli laidan, koska jää pohtimaan kysymystäni.

”Se on ylitunteellinen minun makuuni”, hän lopulta sanoo.
”Ja henkilöt jäävät pelkiksi karikatyyreiksi –”

”Henkilöt ovat *omintakeisia*”, väitän. ”Voisimme toki ta-
soittaa heidän särmiään, mutta henkilökaarti on laava – heidän
erikoiset piirteensä auttavat erottamaan heitä toisistaan.”

”Ja tapahtumapaikka –”

”Mitä vikaa siinä muka on?” Jos jokin osa-alue *Elämän
parhaassa näytöksessä* myy koko kirjan vaikka yksin, niin tapah-
tumapaikka. ”Sunshine Falls on hurmaava.”

Charlie tuhahtaa pilkallisesti, pyöräyttää kirjaimellisesti
silmiaän. ”Se on täysin epärealistinen.”

”Se on olemassa oleva paikka”, intän. Dusty oli saanut
pienen vuoristokaupungin vaikuttamaan niin idylliseltä, että
olin googlettanut sen. Sunshine Falls löytyy kartalta Pohjois-
Carolinan osavaltiosta, läheltä Ashevilleä.

Charlie pudistaa päätään. Hän vaikuttaa ärtyneeltä. No,
sittenhän meitä on kaksi.

En pidä hänestä. Jos minä olen suurkaupunki-ihmisen
arkkityyppi, hän on umpimielinen, leppymätön fossiili. Hän
on hapan ihmisvihaaja, kaikille ilkeilevä vanha herra Statler ja
Waldorf yhdistettyinä, eläköitynyt Heathcliff, herra Knightleyn
huonoimmat puolet.

Mikä on sääli, koska Lastra on saanut mainetta myös maa-
gisesta kosketuksestaan. Useampikin kirjallisuusagenttikave-
reistani kutsuu häntä Midaaksi, koska ”Kaikki, mihin hän kos-
kee, muuttuu kullaksi.” (Kieltämättä moni kutsuu häntä myös
Myrskypilveksi. Koska ”Hän pystyy tekemään rahasadetta,
mutta millä hinnalla?”)

Juttu on nimittäin niin, että Charlie Lastra osaa noukkia
joukosta voittajat. Eikä hänellä ole mitään aikeita noukkia
Elämän parasta näytöstä. Osoittaakseni, etten aio perääntyä
asiassa, ehkä jopa voittaakseni hänetkin puolelleni, ristin
käsivarteni rinnalle. ”Saat luvan uskoa, oli se sinusta miten

keinotekoinen tahansa, Sunshine Falls on olemassa oleva paikka.”

”Voi ollakin”, Charlie sanoo, ”mutta *sinä* saat luvan uskoa *minua*: Dusty Fielding ei ole eläessään käynyt siellä.”

”Ja mitä väliä sillä muka on?” kysyn vaivautumatta enää teeskentelemään kohteliasta.

Charlien suupielet nytkähtävät reaktiona puuskahdukseeni. ”Halusit tietää, mistä en pitänyt Fieldingin kirjassa –”

”Halusin tietää, mistä *pidit*”, oikaisen.

”– ja vastaukseni on, että en pitänyt tapahtumapaikasta.”

Suuttumus syttyy polttavana nieluuni, singahtaa henkitorveen ja asettuu keuhkoihin. ”Mitäpä, jos vain kertoisit minulle, herra Lastra, millaisia kirjoja sitten *haluat*?”

Charlie nojautuu taaksepäin tuolillaan, rentona kuin viidakossa raukeana lepäilevä, saaliillaan leikittelevä iso kissa. Hän kääntää taas vesilasiaan. Ajattelin ensin, että se on hermostuneisuudesta kielivä pakko-oire, mutta saattaa se olla myös toisen luokan kidutustaktiikka. Mieleni tekee nakata lasi lattialle.

”Minä haluan”, Charlie sanoo, ”*varhaista* Fieldingiä. Haluan *Pienten asioiden suuruuden*.”

”Se kirja ei myynyt.”

”Niin, koska hänen kustantajansa ei osannut myydä sitä”, Charlie sanoo. ”Wharton House osaisi. Minä osaisin.”

Kulmani kohoaa, ja teen parhaani komentaakseni sen takaisin aloilleen.

Tarjoilija tulee juuri silloin pöytämme luo. ”Voinko tuoda teille jotakin sillä välin, kun pohditte valintojanne?” hän kysyy herttaisella äänellä.

”Minulle vuohenjuustosalaatti”, Charlie sanoo katsomatta sen enempää tarjoilijaa kuin minuakaan.

Luultavasti hän vain odottaa tilaisuutta julistaa *syömäkelvottomaksi* salaatin, jota minä pidän kaupungin parhaana.

”Entä teille, rouva?” tarjoilija kysyy.

Tyrehdytän puistatukset, jotka käyvät pitkin selkäpiitäni aina, kun joku parikymppinen kutsuu minua rouvaksi. Tältä aaveista varmaan tuntuu, kun ne kiskotaan varjoistaan keskelle päivää.

”Otan saman”, sanon, ja sitten, koska päivä on ollut kamala eikä paikalla ole ketään, johon minun pitäisi yrittää tehdä vaikutus – ja koska olen jumittunut tänne vielä vähintään neljäskymmeneksi minuutiksi tuon miehen seuraan, jonka kanssa minulla ei ole minkäänlaista aikomusta tehdä *ikinä* yhteistyötä – sanon: ”Ja dry martini. Oliiviliemen kera.”

Charlien kulmien kohoamista hädin tuskin huomaan. On torstai, kello on kolme iltapäivällä, ei varsinaisesti vielä happy hour, mutta ottaen huomioon, että julkaisutoiminta pysähtyy kesäisin ja useimmat ottavat perjantain vapaaksi, on käytännöllisesti katsoen viikonloppu.

”Huono päivä”, sanon puoliääneen, kun tarjoilija häipyä näkyvistä tilauksemme mukanaan.

”Ei niin huono kuin minun”, Charlie vastaa. Selityksen loppu jää roikkumaan ilmaan: *Luin kahdeksankymmentä sivua Elämän parasta näytöstä ja sen jälkeen olen istunut tässä pöydässä sinun kanssasi.*

Tuhahdan pilkallisesti. ”Etkö oikeasti pitänyt tapahtumapaikasta?”

”En osaa kuvitella mitään paikkaa, missä viihtyisin huonommin neljänsadan sivun ajan.”

”Tiedätkö”, sanon, ”olet juuri niin miellyttävä kuin minulle on kerrottu.”

”Minkä minä sille voin, mitä tunteita kirja minussa herättää”, Charlie sanoo viileästi.

Niskakarvani nousevat pystyyn. ”Tuo on sama kuin jos Charles Manson sanoisi, että ei hän niitä murhia tehnyt. Se on ehkä periaatteessa totta, mutta tuskin asian ydin.”

Tarjoilija tuo martinini, ja Charlie murahtaa: ”Saisinko minäkin yhden tuollaisen?”

Myöhemmin samana iltana puhelimeeni kilahtaa sähköposti.

Hei, Nora,

Laita ihan vapaasti minulle tietoa Dustyn tulevista projekteista.

-Charlie

Muljautan tahtomattanikin silmiäni. Ei mitään sellaista kuin *Oli kiva tavata*. Ei *Toivottavasti voit hyvin*. Ei edes tavanomaisia peruskohteliaisuuksia. Vastaan hampaita kiristellen, hänen tyyliään jäljitellen:

Charlie,

jos Dustyn seuraava kirja käsittelee elämäntapaguru Charlie Mansonia, olet taatusti ensimmäinen, jolle kerron.

-Nora

Työnnän puhelimen collegehousujeni taskuun ja tönäisen kylpyhuoneen oven auki aloittaakseni kymmenvaiheisen ihonhoitorutiinini (tunnetaan myös nimellä päiväni parhaat neljäkymmmentäviisi minuuttia). Puhelimeni värisee taskussa. Otan sen esiin.

N,

Senhän minä juuri haluankin lukea.

-C

Koska todellakin aion olla se, joka saa viimeisen sanan, kirjoitan: Öitä.

(Mikä *ei* tarkoita *hyvää* yötä.)

Terveisin, Charlie vastaa kuin allekirjoittaisi sähköpostia, jota ei ole olemassa.

Jos jotakin inhoan enemmän kuin korottomia kenkiä, niin häviämistä. Vastaan: <3.

Mitään ei kuulu. Šakki ja matti. Hirveän päivän jälkeen tämä pieni voitto tuntuu siltä kuin maailmassa olisi kaikki hyvin. Teen ihonhoitorutiinini loppuun. Luen viisi autuaallisen ihanaa lukua karmeasta trilleristä ja vaivun uneen täydellisellä patjallani uhraamatta ajatustakaan Grantille ja hänen uudelle elämälleen Texasissa. Nukun kuin pikkulapsi.

Tai kuin jääkuningatar.

Kaksi vuotta myöhemmin

K AUPUNKI ON LÄKÄHTYMÄISILLÄÄN. Asfaltti kiehuu. Roskat löyhkäävät jalkakäytävillä. Ohitamme perheitä, jotka kulkevat mehujäät käsissään; ne sulavat heidän sormilleen, kutistuvat joka askelella. Auringonvalo kimpoilee rakennusten seinistä kuin laserilla toteutetun turvajärjestelmän säteet vanhassa jalokiviryöstöleffassa, ja minä tunnen oloni sokerikuorutetuksi donitsiksi, joka on jätetty neljäksi päiväksi helteeseen.

Helteestä huolimatta Libby, joka on kuudennella kuulla raskaana, näyttää sampoomainoksen tähdeltä.

”Kolme kertaa.” Libbyn äänessä on ihmetyksensekaista kunnioitusta. ”Miten on mahdollista, että ihminen tulee lempatuksi täydellisen elämäntapamuutoksen takia *kolme kertaa*?”

”Tuurilla kai”, sanon. Oikea määrä on tosin neljä, mutta en ole missään vaiheessa pystynyt kertomaan Libbylle Jakobiin liittyvää tarinaa kokonaisuudessaan. Siitä on jo vuosia, ja pystyn häidin tuskin kertomaan sitä tarinaa edes *itselleni*.

Libby huokaa ja pujottaa kätensä käsikynkkääni. Ihoni on nihkeä keskikesän kuumuudesta ja kosteudesta, mutta pikkusiskoni iho on ihmeenomaisesti kuiva ja silkkinen.

Minä olen perinyt äidin 180-senttisen varren, mutta loput hänen piirteistään ovat kaikki ohjautuneet siskolleni, lähtien

kullanpunertavasta tukasta ja Välimeren-sinisistä silmistä aina nenälle pirskkottuneisiin pisamiin saakka. Libbyn pienikokoisen, kurvikkaan vartalon täytyy olla peräisin isän geeneistä – ei sillä, että tietäisimme niistä mitään: hän lähti, kun minä olin kolmevuotias eikä Libby ollut vielä edes syntynyt. Minun hiusteni luonnollinen väri on tylsän, harmahtavan vaalea, ja silmieni sinisen sävy ei niinkään muistuta lomakohteen idyllistä merta kuin viimeistä valjua näkyä jäihin pudonneen silmissä – ennen kuin avanto jäätyy umpeen ja hän hukkuu.

Libby on Marianne ja minä Elinor; Libby on Meg Ryan, minä Parker Posey.

Libby on myös ehdoton suosikki-ihmiseni tällä planeetalla.

”Voi Nora.” Libby rutistaa minut kainaloonsa, kun pysähdymme suojatien eteen, ja minä paistattelen hänen läheisyydessään. Vaikka arki ja työelämä on välillä tosi hektistä, on aina tuntunut siltä kuin jonkinlaiset sisäiset metronomit pitäisivät meitä synkassa. Minä otan puhelimeni soittaakseni Libbylle, ja se soikin jo, tai hän laittaa minulle tekstarin ja ehdottaa yhteistä lounasta, ja tajuaamme, että olemme jo valmiiksi samassa kaupunginosassa. Muutaman viime kuukauden ajan olemme kuitenkin olleet laivoja, jotka ohittavat toisensa yössä. Itse asiassa pikemminkin sukellusvene ja siipiraslaiva kokonaan eri järvissä.

Olen palaverissa enkä voi vastata hänen puheluunsa, ja siihen mennessä, kun soitan hänelle takaisin, hän on jo nukkumassa. Hän kutsuu minut vihdoin päivälliselle juuri sinä iltana, kun olen luvannut viedä asiakkaan ulos syömään. Vielä pahempaa, sitten kun lopulta *olemme* toistemme seurassa, minulla on jonkinlainen epämääräinen, häiritsevä tunne, että kaikki ei ole kohdallaan. Kuin hän olisi vain puolitiehen saakka läsnä. Kuin sisäiset metronomimme olisivat alkaneet nakuttaa eri rytmiin, ja vaikka seisoisimme ripirinnan, ne eivät enää löytäisi yhteistä tahtia.

Aluksi ajattelin, että Libby on vain stressaantunut uuden vauvan tulosta, mutta ajan myötä hän on tuntunut vain *etääntyvän*

minusta, ei tulevan lähemmäksi. Olemme epäsynkassa jollakin perustavanlaatuisella tavalla, jota en näköjään osaa nimetä, eikä edes unelmieni patja yhdistettynä laventeliöljyn tuoksuun riitä estämään sitä, että makaan valveilla pyöritellen mielessäni edellisiä keskustelujamme kuin pieniä halkeamia etsien.

Valot ovat vaihtuneet, mutta pitkä liuta autoja syöksyy eteenpäin vanhoilla vihreillä. Kun mies, jolla on kalliinnäköinen puku, harppoo suojatielle, Libby vetää minut mukaansa miehen perään.

On yleisesti tunnustettu totuus, että taksikuskit eivät törmää ihmisiin, jotka näyttävät siltä kuin tämä tyyppi. Hänen asunsa sanoo: *Olen mies, jolla on varaa lakimieheen*. Tai ehkä vain: *Olen lakimies*.

”Sinä ja Andrew sovitte niin hyvin yhteen”, Libby sanoo jatkaen saumattomasti aiempaa keskusteluumme. Kun vain katsoo läpi sormien sitä, että exäni nimi on Aaron, ei Andrew. ”En ymmärrä, mikä siinä meni vikaan. Johtuiko se työjutuista?”

Libbyn katse käväisee minussa, kun hän mainitsee *työjutut*, ja se tuo mieleeni toisen muiston: kun livahdin takaisin sisälle asuntoon Bean neljävuotissyntymäpäivillä ja Libby katsoi minua kuin itsensä satuttanut Pixarin koiranpentu arvatessaan: *Työpubelu?*

Kun pyysin anteeksi, hän sivuutti asian, mutta nyt huomaa miettiväni, alkoiko erilleen lipumisemme juuri silloin, oliko tuo se täsmällinen hetki, jolloin erkaantuvat polkumme kääntyivät aavistuksen verran liian kauas toisistaan, juuri sen verran, että saumat alkoivat rakoilla.

”Voin kertoa, mikä siinä meni vikaan”, sanon ottaen taas paikkani keskustelussa. ”Se, että jossain aiemmassa elämässäni petin erään erittäin mahtavan noidan, ja hän langetti kirouksen rakkauselämäni ylle. Aaron muuttaa Prinssi Edwardin saarelle.”

Pysähdymme seuraavan poikkikadun kohdalle odottamaan liikenteen harvenemista. On lauantai heinäkuun puolivälissä, ja aivan kaikki ovat ulkona kaupungilla yllään niin vähän vaatteita kuin laki sallii syöden sormille valuvia

Big Gayn jäätelötötteröitä tai artesaanimehujäitä, jotka ovat täynnä ties mitä, millä ei pitäisi olla mitään tekemistä jälkiruuan kanssa.

”Tiedätkö, mitä Prinssi Edwardin saarella on?” kysyn.

”Vihervaaran Anna?” Libby sanoo.

”Vihervaaran Anna on kyllä jo kuollut”, sanon.

”Oho”, Libby sanoo. ”*Spoileri.*”

”Miten henkilö, joka asuu *täällä*, voi päätyä muuttamaan paikkaan, jonka kuumin kohde on Kanadan perunamuseo? Kuolisin hetkessä tylsyyteen.”

Libby huokaa. ”En tiedä. Minä puolestani en panisi pahakseni pientä tylsyyttäkään.”

Vilkaisen häntä syrjäsilmillä, ja sydämeni hyppää yli seuraavan lyöntinsä. Libbyn hiukset ovat yhä täydellisen kauniit ja iho sievästi punehtunut, mutta nyt hänestä erottuu pieniä asioita, merkkejä, jotka jäivät minulta ensin huomaamatta.

Alaspäin kääntyneet suupielet. Aavistuksen kavenneet posket. Libby näyttää väsyneeltä, vanhemmalta kuin ennen.

”Anteeksi”, hän sanoo melkein kuin itsekseen. ”Ei minun ole tarkoitus olla alakuloinen, ankea äiti-ihminen – minä vain... minun vain pitäisi *oikeasti* saada vähän nukkua.”

Aivoni raksuttavat jo, koettavat löytää kohtia, joissa voisin olla avuksi. Raha on Libbyn ja Brendanin ainainen huolenaihe, mutta sillä osastolla he ovat jo vuosikausia kieltäytyneet avusta, minkä vuoksi minun on pitänyt käyttää luovuuttani löytääkseni tapoja tukea heitä.

Itse asiassa se puhelu, joka kenties ärsytti häntä tai sitten ei, oli osa syntymäpäivälahjaa Troijan hevosen hengessä. Eräs ”asiakas” ”perui” ”matkan”, ja ”huonevarausta St. Regisissä ei voinut peruuttaa”, joten ”oli aivan järkeenkäypää” pitää siellä keskellä viikkoa pyjamabileet tyttöjen kanssa.

”Et sinä ole mikään alakuloinen, ankea äiti-ihminen”, sanon rutistaen häntä taas käsivarresta. ”Olet Superäiti. Olet Brooklyn

Flea -kirppiksen kuumiin äiti farkkuhaalareissaan, sylissään viisisataa suloista lasta, jättipuska niittykukkia ja kori täynnä muhkuraisia tomaatteja. On ihan oookoo olla väsynyt, Lib.”

Libby katsoo minua tuikeasti. ”Systeri hei, milloin olet viimeksi laskenut lapseni? Niitä on nimittäin kaksi.”

”Ei ole tarkoitus saada sinua tuntemaan itseäsi kamalaksi vanhemmaksi,” sanon ja tökkään häntä mahaan, ”mutta olen kahdeksankymmentäprosenttisen varma, että tuolla on yksi lisää.”

”Hyvä on, kaksi ja puoli.” Libby katsahtaa minua varovaisesti. ”Miten sinä oikeastaan voit? Tarkoitan teidän eroanne.”

”Olimme yhdessä vain neljä kuukautta. Ei se ollut vakavaa.”

”*Vakava* on deittailutyylisi toinen luonto”, Libby sanoo. ”Jos joku selviytyy kanssasi kolmannen kerran päivällistreffeille, hän on jo täyttänyt neljäsataaviisikymmentä eri kriteeriä. Ei siinä ole kyse mistään satunnaisesta deittailusta, jos on perillä toisen veriryhmästä.”

”Minä *en* tiedä deittikumppanieni veriryhmiä”, sanon. ”Heidän täytyy toimittaa minulle ainoastaan luottotiedot ja psykiatrin tekemä arvio. Siihen päälle vielä verivala.”

Libby taivuttaa päänsä taakse ja käkättää. Kuten aina, se että saan siskoni nauramaan, on serotoniinipiikki suoraan sydämeeni. Vai aivoihin? Luultavasti aivoihin. Serotoniini sydämessä on luultavasti huono juttu. Tarkoitan vain, että kun kuulen Libbyn nauravan, minulle tulee sellainen tunne kuin kaikki olisi hallinnassa – kuin Tilanne olisi täysin hallinnassani.

Ehkä se osoittaa, että olen narsisti, tai ehkä se vain osoittaa, että olen kolmekymmentäkaksivuotias nainen, joka muistaa kokonaisia viikkoja, joihin ei saanut maaniteltua surevaa siskoaan ylös sängystä.

”Hei”, Libby sanoo hidastaen vauhtiaan tajutessaan, missä olemme, mitä kohti olemme alitajuisesti edenneet. ”Katso.”

Jos meidät pudotettaisiin lentokoneesta silmät sidottuina keskelle kaupunkia, päätyisimme kumminkin melko varmasti